

РЕШЕНИЕ

№ 7580

гр. София, 31.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 31.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **838** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл.19 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП).

Делото е образувано по искова молба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], чрез упълномощен адв. Д. от САК, срещу Националната агенция за приходите /НАП/, с която на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ иска за присъждане на щети, представляващи разходи за заплащане на правни услуги за оспорване на актове на органи по приходите: сума в размер на 6186.00 лв., представляващи разходи за правни услуги, получени от адвокатско дружество С., Б. и Партньори и конкретно по обжалване на РА № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г. в размер на 3600,00 лв., на правните услуги, свързани с изготвяне на възражение срещу РД № Р-22002218004417-092-001/19.03.2019 г. и на жалба срещу ревизионен акт РА № Р-22002218004417-091-001/15.04.2019 г. пред Директора на ОДОП С. в размер на 2 586,00 лв.

Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. Д. от САК, който в ход по същество претендира и основателността ѝ, както и присъждането на разноски по воденето на процесното дело. Представи списък. В писмени бележки излага подробни съображения по елементите за ангажиране отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, които счита изцяло за доказани, позовава се на съдебна практика на ВАС по идентични искиове.

Ответникът - Национална агенция за приходите, чрез юрк. М. и Е., оспори изцяло така предявения иск - в писмен отговор по делото и в съдебно заседание, както по основание, така и по размер. В писмени бележки обосновава възраженията, според които исковата претенция е недоказана както по основание, така и по размер.

Прокурорът по делото представи заключение за неоснователност на исковата молба.

По делото са приети доказателствата, представени от ищеца, както и допълнителни такива, представени от ищеца с молбата му от 29.05.2020г. във връзка с направените възражения по иска от ответника с отговора на исковата молба.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид договорите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

Ищецът претендира, че е претърпял вреди в размер на 6 186.00 лв., представляващи щета от направени разходи за правни услуги, платени от ищеца на Адвокатско дружество С., Б. и Партньори, като се твърди, че тази сума е заплатена по две фактури, издадени от дружеството за следното

1) правни услуги за обжалване на РА № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г. в размер на 3600,00 лв.,

2) за правни услуги, с предмет изготвяне на възражение срещу РД № Р-22002218004417-092-001/19.03.2019 г. и на жалба срещу ревизионен акт пред Директора на ОДОП С. - в размер на 2 586,00 лв.

Отмяната на ревизионните актове, от които се претендират вредите, е постановена при обжалването им по административен ред, а именно:

1) С Решение № 974/09.07.2018 г. директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП отменя РА № 22221516008914-091-001/15.02.2018 г. на основание чл.155, ал.4, т.1 и т.2 от ДОПК с указания за повторна ревизия, да бъде издадена нова заповед за ревизия от друг ревизиращ екип на ищеца за определяне на задълженията за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди от 2010 до 2015 г.

2) С Решение № 1690/07.10.2019 г. Н. К. К. - директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП отменя РА № Р-22002218004417-091-001/15.04.2019 г., издаден при повторната ревизия, в частта за установените задължения за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди 2011, 2012, 2013 и 2014 г. и потвърждава акта относно дължими лихви за авансови вноски в размер на 2191,09 лв. за данъчен период 2010 г., като указва, че същото задължение е погасено по давност на основание възражението за изтекла давност.

Разпоредбата на чл. 161 ДОПК урежда присъждането на разноски само при съдебното обжалване на ревизионните актове. В глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл. 152 - чл. 155 ДОПК няма норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

В АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден, като този въпрос не е засегнат в глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред". Налице е законова празнота и в ДОПК, и в АПК относно понесените от страната разноски в това производство.

Същевременно, цитираните две решения на директора на дирекцията за отмяната на

ревизионните актове не съдържат разпореждане относно разноските. За страната в оспорването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди, направените разноски по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Към този ред препраща разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от Закона за националната агенция за приходите (ЗНАП), съгласно който агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а съобразно ал. 2 обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна.

Доколкото ревизионните актове са отмени при оспорването им по административен ред, то претенцията за щети за направени разходи за правни услуги, получени от адвокатско дружество С., Б. и партньори, съответства на всички изисквания за допустимост по чл.19, ал.2 от Закона за Националната агенция за приходите, във връзка с чл.1, ЗОДОВ и чл.204, ал.1 АПК.

Предпоставките за ангажиране отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ са:

1. Незаконнообразен акт, отменен по съответния ред, а именно ревизионен акт, който е отменен от горестоящия орган - директор на Д "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, която предпоставка по отношение на разглеждания иск е налице, съответно исковата претенция е допустима на основание чл.204, ал.1 АПК и чл.19, ал.2 ЗНАП. Доколкото ревизионните актове, от които се претендират вредите са отмени при оспорването им по административен ред, то основанието и допустимостта на исковите са доказани.
2. Втората предпоставка е вреда от отменените ревизионни актове ,която в случая се претендира, че се изразява в платеното адвокатско възнаграждение във връзка с оспорването на ревизионните актове по административен ред,
3. Причинна връзка между отменения незаконнообразен ревизионен акт и настъпилия вредоносен резултат.

Ответникът претендира, че между плащането на адвокатско възнаграждение и отменените РА не е налице пряка и непосредствена връзка. Под преки вреди следва да се разбират само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последици от вредоносния резултат. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени вреди, т.е. да са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Плащането на адвокатското възнаграждение не произтича от отменения РА, а е доброволно договорено от ищеца, още преди да бъде издаден РА. Липсвал договор за правна защита и съдействие, в първата фактура от 07.02.2018 г. е посочено обжалване на РА, но не ставало ясно какъв е обемът на услугите, за които е издадена същата - дали включват единствено административно обжалване на РА или както последното, така и обжалване в съдебна фаза. За втората претенция в тази част е представено единствено платежно нареждане от 21.03.2019 г. с основание правни услуги, но не ставало ясно в какво се състоят същите и какъв е техният обем. Посоченото обосновавало неоснователност на исковата молба.

-Претендира и неоснователно обогатяване за част от исковата сума поради упражнено право на приспадане на ДДС, което ответникът мотивира с извършена справка в публичния регистър за регистрираните по ЗДДС лица. От справката, приложена към отговора се установявало, че както ищеца, така и адвокатското дружество са регистрирани за целите на ДДС. От същото следва, че дружеството - ищец е имало

право на данъчен кредит за посочения ДДС в размер на 600,00 лева по фактура 384/07.02.2018 г. и в размер на 431 лв. по фактура № 460/21.03.2019 г., търговецът е посочил въпросната фактура с право на пълен данъчен кредит, и е приспаднал размера по него от своите ДДС задължения съответно със справката-декларация по чл. 125 от ЗДДС съответно за месец 11/2018 и месец 08/2019 г. С оглед на това счита искът за недопустим в частта за пълния размер на стойността по фактурата или по конкретно с размера на начисления ДДС. В случай на едно евентуално осъждане на НАП за целия размер по фактурата, същото би довело до неоснователно обогатяване на ищеца с размера на ДДС, доколкото веднъж дружеството е намалило данъчните си задължения в два данъчни периода, а втори път претендира въпросната сума, като вреди с исковата молба. Що се касае до частта на иска за платен от ищеца ДДС за правни услуги, то този въпрос касае основателността на исковата претенция по размер, а не допустимост на иска, предвид чл.19, ал.2 ЗНАП и чл. 204, ал.1 АПК - въпрос по допустимостта е единствено отмената на ревизионните актове по съответния ред.

На основание, че актовете, от които се претендират вредите са отменени, съдът намира, че първата предпоставка е налице. Ответникът се позовава на възражения, по които правно разрешение по приложението на материалния закон е дадено в приетото Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 2 по описа на този съд за 2016 г.. Съгласно посоченото тълкувателно решение при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмената им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Фактическият състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ включва отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. По чл. 19, ал. 1 и ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите НАП отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Доколкото е безспорно установено по делото наличието на отменен по съответния ред акт на органите по приходите, то е налице е първата предпоставка за ангажиране отговорността на държавата по посочените разпоредби, а доколкото в тълкувателното решение на ВАС е даден отговор за пряката причинна връзка между вредите от платено адвокатско възнаграждение и отмената на акта, в казус като процесния, то е налице и третата предпоставка.

Следователно, настоящият съд следва да разгледа въпроса дали действително е налице вреда - плащане на адвокатско възнаграждение по повод на правна услуга по обжалването на отмените актове, и какъв е размерът на вредата.

Предвид, че в писмената защита на ответника за упражнено право на данъчен кредит по двете фактури, издадени от адвокатското дружество, съдът е посочил в нарочно определение по делото от 14.10.2020г., че от значение за доказването по делото ще бъде обстоятелството, дали по фактурите с предмет процесните правни услуги, не само са включени в дневниците и справките -декларации по ЗДДС, но и евентуално дали органите по приходите са признали правото на приспадане на ДДС. Това е така, доколкото на основание чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС, правото на приспадане на данъка възниква и може да бъде упражнено само въз основа на данъчна фактура, отговаряща на изискванията за съдържание по чл.114 и за начисляване на данъка по чл.86 от същия закон и която обективира действително възникнало данъчно събитие с предмет услуга, свързано с икономическата дейност на получателя по доставката.

Видно от допълнително представената писмена защита по делото от ответника чрез юрк. Е., обстоятелствата, свързани с упражненото право на данъчен кредит - чрез включването им в дневниците на доставчика и получателя, се поддържа отново, без по поставените въпроси да са изложени твърдения за ненепризнато право на данъчен кредит, напротив, на стр. 2 от писмената защита се твърди, че дружеството е имало право на данъчен кредит за посочения ДДС в размер на 600,00лв. по фактура 384/07.02.2018г. и в размер на 431 лв. по фактура № 460/21.03.2019г.

По основателността на всеки от исковете съдът приема следното:

1) По искът за вреди, равностойни на заплатени правни услуги за обжалване на РА № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г. в размер на 3600,00 лв., съдът приема

За правните услуги по оспорването на Ревизионен акт (РА) № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г. е представен договор от дата 6 февруари 2018г. между ищеца и адвокатското дружество - л.255 от делото, по силата на който съгласно чл. 1 ищецът възлага на адвокатското дружество да предприеме необходимите действия за :")обжалване на ревизионен акт № 22221516008914-091-001/05.02.2018, вкл. изготвяне на жалба пред висшестоящия административен орган и при необходимост процесуално представителство пред Административен съд София-град и Върховен административен съд. Съгласно чл. 2 от договора, страните са се договорили за услугите по чл. 1 , б. i), която част касае само оспорването по административен ред, за сумата от 3000 лв.

За този РА в решението на директора на Дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика, с което е отменен, на лист 57 на гърба от делото изрично е посочено, че актът е връчен на дата 07.02.2018г., предвид на което датата на договора действително несъответства на дата, на която ищецът е унал за съдържанието на РА.

Въпреки това, видно е окт Решение № 974/09.07.2018г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", че жалбата срещу този РА е подадена чрез упълномощено лице, дадени са указания и допълнително представено пълномощно от 10.05.2018г., както и, че жалбата е подадена чрез адв. В. С.. Макар и да е нелогична датата на подписване на договора за правни услуги, то е съвсем логично, адвокатът, който е изготвил жалбата, да подаде същата, което сочи, че действително ищецът е ползвал адвокатски услуги за обжалването на този РА по

административен ред.

За услугата е издадена от адвокатското дружество фактура № 364/07.02.2018г., която е с предмет правни услуги относно обжалването на Ревизионен акт (РА) № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г., който е връчен на ищеца на датата на фактурата. Фактурата е с начислен ДДС, като жалбата е подадена на дата 21.02.2018г., видно от решението на директора. За плащането по фактурата е посочено - по изрична банкова сметка. Представено е нареждане за паричен касов превод от дата 15.02.2018г. - лист 124 от делото, за сумата от 3600лв. а като основание за плащането е посочена фактура № 384/07.02.2018г.

Предвид на тези обстоятелства, изявлението на ответника, че фактурата е включена от ищеца в дневника му за покупки и от адвокатското дружество и упражнено правото на приспадане на данъка, както и, че ищецът е имал право на данъчен кредит, то съдът приема, че фактурата действително обективира данъчно събитие по предоставяне на правни услуги от адвокатското дружество, а предвид отмяната на РА, исковата претенция е основателна в тази част.

Доколкото се установява, че действително са предоставени правни услуги, за които ищецът е платил, то е без значение датата на договора в конкретния случай, сключването на договор за услуга не е елемент от преценката затова, дали услугата действително е извършена или не, нито датата му при обстоятелствата по делото, следва да се спреценява като решаващо обстоятелство и да обуслови извод, че услугата не е предоставена.

2) По искът за вреди, представляващи платени правни услуги, с предмет изготвяне на възражение срещу РД № Р-22002218004417-092-001/19.03.2019 г. и на жалба срещу ревизионен акт пред Директора на ОДОП С. - в размер на 2 586,00 лв., съдът приема следното:

Съгласно Договор от дата 7 януари 2019г. - лист 256 от делото, сключен между ищеца и адвокатското дружество и с предмет съгласно чл.1 от него правни услуги свързани с изготвянето на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-2202218004417-092-991/10.03.2019г. и при изготвяне на жалба срещу ревизионния акт пред директора на ОДОП С.. Възнаграждението по чл.2 от този договор е определено на 2 155 лв., като за всяка следваща инстанция следвало да се определя с отделен анекс. Действително, нелогично е как на датата на договора - 07 януари 2019г. страните по този договор са могли да се позоват на издаден около два месеца по-късно ревизионен доклад, като посочат точния му номер и дата. Адв. Д. заяви пред съда, че относно датата на договора се касаело за техническа грешка от секретарката на дружеството и като достоверна дата следва да се счита дата на издаване на фактурата.

В решението на директора на Дирекция ОДОП, с което отменя ревизионния акт от 15.04.2019г., издаден въз основа на този ревизионен доклад, л.66 от делото, освен това е посочено, че ревизионният доклад е връчен на ищеца на дата 19.03.2019г. електронно, а РД е връчен на дата 19.03.2019г.

За услугата е издадена фактура 460/21.03.2019г., съгласно която предметът е правни услуги, свързани с изготвяне на възражение срещу РД № Р-2202218004417-092-991/10.03.2019г. и жалба срещу ревизионен акт пред Директора на ОДОП С., с данъчна основа 2155лв., ДДС 431,00лв. и обща сума

2566 лв. Посочено е плащане по изрична банкова сметка, представено е платжежно нареждане от ищеца към адвокатското дружество за сумата от 2586,00лв. а като основание - фактура 460 /21.03.2019г.

Съдът съобрази, че в решение № 1690/07.10.2019г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", е разгледана жалба срещу Ревизионен акт № РА № Р-22002218004417-091-001/15.04.2019 г., подадена от управителя на дружеството- ищец Я. Д.. като жалбата е подадена на дата 30.04.2019г. В мотивите на решението на директора е посочено, че срещу РД е представено възражение на дата 02.04.2019г., с което били представени и допълнителни доказателства, подадено чрез Я. Д. - л. 258 от делото стр. 2 от този РА. което е разгледано с РА, но прието за неоснователно.

По делото е представена разпечатка на кореспонденция между адв. В. С. и Я. Д., видно от която адвокатът на 25.04. 19г. изпраща проект на жалбата като му съобщава че и на 30.04. ще бъде на разположение за корекции. От 26.04. е изпратен отговор от Д., че няма корекции. На 27.04.2019г., адв. С. е изпратил мейл до Д. на 30 април да бъде разпечатана жалбата и къде точно да бъде подадена, представен е отговор от Д. от 02.05.2019г., че жалбата е подадена своевременно. Видно от данните, разпечатката на мейлите е направена чрез препратка от Я. Д. до адв. Д., в това число се съдържа и мейла за потвърждаване на връчването на ревизионния акт на дата 15.04.2019г. Данните за електронната кореспонденция между адв. С. и управителя на дружеството -ищец съответстват на всички останали обстоятелства по делото. Представена е идентично и кореспонденция по изготвянето на възражение срещу РД- л. 314 от делото, касаеща възражения за изтекла давност и други данни, както и по приложението към възражението - коригираща Годишна данъчна декларация, като е видно от решението на директор, че именно въпроси, свързани с давността са разгледани. Кореспонденцията касае мейл от адв. С. от дата 01.04.2019г. , с който изпраща проект на възражение срещу РД и указания, отговор от Д. за нанесени корекции по съвета на адвокатата от 02.04.2019г.

Съдът съобрази дата на фактурата и дата на връчване на РД, при които няма несъответствие на датите, както и, че е действително въз основа на кореспонденцията, е изготвена жалба срещу РА. Логично е, адвокатът, изготвил възражението срещу РД да изготви и жалбата срещу РА.

Идентично, както по първият иск, изложените обстоятелства, изявлението на ответника, че фактурата е включена от ищеца в дневника му за покупки и от адвокатското дружество и упражнено правото на приспадане на данъка, както и, че ищецът е имал право на данъчен кредит, то съдът приема, че фактурата действително обективира данъчно събитие по предоставяне на правни услуги от адвокатското дружество, а предвид отмяната на РА, исковата претенция е основателна в тази част. Също съдът приема, че доколкото се установява, че действително са предоставени правни услуги, за които ищецът е платил, то е без значение датата на договора в конкретния случай, сключването на договор за услуга не е елемент от преценката затова, дали услугата действително е извършена или не, нито датата му при обстоятелствата по делото, следва да се преценява като решаващо обстоятелство и да обуслови извод, че услугата не е предоставена.

Що се касае до възражението на ответника за двойно обогатяване с размера на данъка поради упражнено от ищеца право на приспадане на данъка, то следва да се вземе предвид, че сумата на данъка и по двете фактури е платена от ищеца като част от задължението му за плащане по двете фактури. Същият е приспаднал размера на данъка чрез упражненото право на приспадане по фактурите, като имуществото му като краен резултат е намалено само с размера на стойността на данъчната основа по двете фактури.

В случая се касае за отговорност за вреди, която съгласно чл.4 ЗОДОВ има за цел да се компенсира вредата, която увреденият е понесъл. Именно вредата е елементът, който очертава количествените измерения на обезщетението за вреди, а паричната оценка на вредата, каквато се претендира в конкретния случай, съставлява паричната оценка на онази разлика между настоящата стойност на имуществото на длъжника и стойността на имуществото му, ако вредата не беше настъпила.

Съгласно чл.4 ЗОДОВ, отговорността на държавата за вреди включва всички вреди: както пропуснати ползи, така и претърпени загуби, стига те да са пряка и непосредствена последица от увреждането. Претърпяната загуба представлява намаление на настоящото имуществено състояние на увредения. Пропуснатата полза се изразява в пропусъкът да се увеличи имуществото на увредения, което при обикновени условия би настъпило. В казуса по делото се касае само за претърпяна загуба. След като е приспаднал данъка по двете фактури, като в този размер е намали задължението си към бюджета, то ищецът не е претърпял в размера на ДДС по двете фактури увреждане на имуществото си. Такова намаление има само по отношение на размера на данъчната основа по двете фактури, предвид на което възражението на ответника по отношение на размера на вредите и по двата иска, е изцяло основателно.

Също ответникът направи възражение за прекомерност на адвокатските възнаграждения, претендирани като вреда. Относими по въпроса са Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на Върховния административен съд, постановено тълк. д. № 2/16 г. и Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г. на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 1/17 г. В мотивите на първото е прието, че институтът на обезщетението от неоснователно увреждане не следва да се превръща в средство за неоснователно обогатяване, поради което съдът следва да присъди обезщетение, отговарящо на критериите по чл. 36, ал. 2 ЗА. В мотивите на другото тълкувателно решение е прието, че в правомощията на съда е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение. В случая обективен ориентир за ищеца [фирма] като получател на адвокатската услуга относно разумния и обичаен размер на дължимото адвокатско възнаграждение следва да се разглежда този по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в съответната относима редакция).

Предвид на всичко изложено, по претенциите на ищеца, че е претърпял вреди в размер на 6 186.00 лв., представляващи щета от направени разходи за

правни услуги, платени от ищеца на Адвокатско дружество С., Б. и Партньори, съдът следва да уважи същите в следните размери:

1) Искът за вреди, съставляващи платени разноски за правни услуги за обжалване на РА № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г. в размер на 3600,00 лв. по фактура №384/07.02.2018г. с данъчна основа 3000 лв. и ДДС 600 лв. издадена от Адвокатско дружество „С. Б. и Партньори“, и с получател ищецът [фирма], (л. 123 от делото) на основание изложеното в мотивите на решението, следва да се приеме за основателен само в размер на 3000 лв., и се отхвърли в останалата част до пълния претендиран размер от 3600 лв. За този си извод съдът съобрази, че се касае за защитаван материален интерес при обжалването в размер на 188 632,32 лв. за корпоративен данък и лихви в размер на 68 531,80лв., както и други възражения, видно от решението на директора на л. 57 от делото, предвид на което и предвидените възнаграждения по чл. 8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в съответната редакция ,касаещи материален интерес над 100 000лв. - в минимален размер за тази сума са от 3530 плюс 1 % за горницата над тази сума, то следва, че възнаграждението в размер на 3000лв. за главница без ДДС, е под този минимален размер и не е прекомерно.

2) Искът за вреди, съставляващи платени разноски за правни услуги, с предмет изготвяне на възражение срещу РД № Р-22002218004417-092-001/19.03.2019 г. и на жалба срещу на жалба срещу Ревизионен акт № Р-22002218004417-092-001/15.04.2019 г. пред Директора на ОДОП С. - в размер на 2 586,00 лв. по фактура №460/21.03.2019г. с данъчна основа 2155 лв. и ДДС 431 лв. издадена от Адвокатско дружество „С. Б. и Партньори“, и с получател ищецът [фирма], (л. 125 от делото) на основание изложеното в мотивите на решението, следва да се приеме за основателен само в размер на 2155 лв., и се отхвърли в останалата част до пълния претендиран размер от 2 586,00лв.

За този си извод съдът съобрази, че се касае за защитаван материален интерес при обжалването в размер на 11 068,80лв. за корпоративен данък и лихви в размер на 58 922,10лв., както и други възражения - намалена данъчна загуба, видно от решението на директора на л.65 от делото, предвид на което и предвидените възнаграждения по чл. 8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в съответната редакция ,касаещи материален интерес над 100 000лв. - в минимален размер за тази сума са от 3530 лв. плюс 1 % за горницата над тази сума, то следва, че възнаграждението в размер на 2 155лв. за главница без ДДС, е под този минимален размер и не е прекомерно.

По искането за присъждане на разноски за настоящото съдебно производство - държавна такса в размер на 25 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 767,16лв., общо 792,16лв. от ищеца съгласно списък на л. 281 от делото, и на ответника съдът следва да се произнесе съгласно правилата по чл.10, ал.3 ЗОДОВ - при частично уважен иск, като му присъди държавната такса в пълен размер , а аз адвокатското възнаграждение - съразмерно на уважената част от иска. Исковете са

предявени в размер на 6 186.00 лв. общо, като съдът отхвърля същите общо за сумата от 1031лв. или съразмерно следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 639,30лв.

Така на ищеца следва да се присъдят разноски по делото в размер на 664,30лв. общо.

По претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение - с отговора на исковата молба и в ход по същество, съдът съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ следва да присъди такова, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Предвид обстоятелството, че предметът на делото не касае значителна правна или фактическа сложност, следва да се приложи предвиденото в чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ, като такива следва да се присъдят в минимален размер на 100 лв. и в полза на юридическото лице - НАП. 3 атози извод съдът съборази цитираната съдебна практика на ВАС срещу НАП по идентични искиове, в това число с идентични възражения от страна на ответника, които не са приети за основателни.

На основание всичко изложено съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите със седалище в [населено място], да заплати на ищеца [фирма] с ЕИК[ЕИК], на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, обезщетение за вреди, съставляващи платени разноски за правни услуги за обжалване на РА № 22221516008914-091-001/05.02.2018 г. в размер на 3000,00 лв., платени като данъчна основа по фактура №384/07.02.2018г., издадена от Адвокатско дружество „С. Б. и Партньори“, и с получател ищецът [фирма], и ОТХВЪРЛЯ искът [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Националната агенция за приходите на същото основание до пълния предявен размер от 3600 лв. и за разликата, представляваща начислен данък върху добавената стойност по същата фактура.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите със седалище в [населено място], да заплати на ищеца [фирма] с ЕИК[ЕИК], на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, обезщетение за вреди, съставляващи платени разноски за правни услуги за изготвяне на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22002218004417-092-001/19.03.2019 г. и на жалба срещу Ревизионен акт № Р-22002218004417-092-001/15.04.2019 г. в размер на 2155 лв., платени като данъчна основа по фактура №460/21.03.2019г. издадена от Адвокатско дружество „С. Б. и Партньори“, и с получател ищецът [фирма], и ОТХВЪРЛЯ искът [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Националната агенция за приходите на същото основание до пълния предявен размер от 2 586,00лв. и за разликата, представляваща начислен данък върху добавената стойност по същата фактура.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите със седалище в [населено място], да заплати на ищеца [фирма] с ЕИК[ЕИК], сумата от 664,30лв. за разноски по делото.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], и седалище в [населено място], да заплати по сметка на Националната агенция за приходите със седалище в [населено място], сумата от 100лв. за разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране с касационен протест пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: